

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין פא.

וְהָיָה לְעֵשָׂא **דְּמִשְׁמַע** **בְּחֹק** **וְזִמְנוּ** **בְּלֹא** **יִרְאָה** **כְּדַמְרִיבִין** **(מְחֻמֶּרֶ דף 11: ע"ש)** **מִיִּלְוֵדָה** **לֹא** **יִרְאָה** **אֵלָּא** **הֵימִנוּ** **לְאַחַר** **וְזִמְנוּ** **יִרְאָה** **דְּעַל** **כְּרַחֵק** **עֵשָׂא** **הָיָה** **לֹא** **מִעִיקָרָא** **מִשְׁמַע** **כִּי** **הָיָה** **דְּשִׁלוֹת** **הֵקוּ** **דְּאִמְרִינִין** **(לְקַטְנוּ דף קמ"א)** **מִעִיקָרָא** **מִשְׁמַע** **שְׁלֵחַ** **הָאֵס** **וְלֹא** **מִתְחַמֶּה** **וְלֹא** **הָיָה** **לֹא** **הֵימִנָּה** **(עֵשָׂא**

וַיִּקְרָא עָלָיו אֲבִל כֹּחַן הַלֵּלָא קֹדֶם
לְעֵשָׂה שֶׁהָלָא בְּחוּךְ זְמַנּוֹ וַיְהִי שֶׁ
לְעֵשָׂה זְמַנּוֹ: מִיָּבֵעִי לִי לְכַדֵּר אֲפֻסְוֵרִיק.
וַיֵּלֶךְ לְעֵשָׂה אֲחָא: הֵא כִינֵר לִילֵה.
שְׂמִי כְּשֶׁעֶבֶר שְׂבִיעִי: לְקֹדֶשָׁה.
וַיִּתְּנָהּ לְקֹדֶשׁ מִשְׁחֶשְׁהָ וְחָזִי עֶבֶר
מִשּׁוֹם בֵּל קֹדֶשִׁים פְּסוּלִים: שְׂמִי בִלָּא
פְּסֻעָה. דְּשֻׁחוּי חוֹן וְחַע"פ שְׂמִי
בְּכֹרֶת דְּלֵאָה מִתְקַבֵּל בְּפִינִים דְּהוּא מ"מ
בְּחוּךְ תַּשְׁהָ הַיּוֹם וְהוֹלִיל רִבְרִי לֵאחֶר
נִלָּא. וְלֵאָה הָיָה מַפְרֵשׁ בְּזִכְרָא לֵאחֶר
דְּרַחֲמִים (דף קד.) מִלָּא תַשְׁעוֹן כֹּחַ
לְאַחֵר אֲחֵנּוּ עוֹשִׂים גְּוִי'': קָמָא מְקַטֵּל
מְקַלְפֵּה. לְרִי שְׁעִינן דְּהֵא שְׂמִינָה
שְׂמִינָה רַבָּא הָיָה: וְאַחֵר רַבָּא גְרַסִין:
רַבְּרִין. דְּלִמְרִי שְׂמִינָה שְׂמִינָה רַבָּא
שְׂמִינָה שְׂמִינָה: שְׂמִי פְסוּל וְפֻסְוֹר.
מִכְרַת דְּלֵאָה מִתְקַבֵּל בְּפִינִים הוּא: לְרַבִּי

משמעות שניהם עשויין כרס. קמא
המקבל קטליה ושיי משמעות
הוא ולענין שחטי חוק אף על גב
דלמיה ראויה מתייב דלמיו אף
שחטיה חייביה רחמנא: **אחד בחוק.**
התלה ואחר: **אחד בפנים: שני פסול**
ופטור. מדרת. וכללו דלותו וזה בנו
הוא מייירי הם דגבי שחטי חוק קאי:
כלא פטור לא משמעות אלא איירי
דמני ראשון חייב תנא שני פטור: **לר'**
שחטון שני נלזו. דקמא מיקבל
קטליה ושיי לאו משמעות זמן הוא. כל
האין פטוריה דהכא משמעות: חוק קמאר
יולא איירי כללו דלותו וזה בנו כלל:
שני פסול ופטור. דלאו מתקבל
בפנים הוא: **שני כלל פטעה.** ולא
בצרת דלאו מתקבל בפנים הוא דהא
שחטיה ראויה הוא: **ספרא**
ספק. דלמא לא אחי לדי זריקה
והויא ליה שחטה שאינה ראויה
להלך **לר'** שמעון אישורא איבא
מלוקות יבא ומ"מ לאו מתקבל בפנים
הוא שהראשון שנשחט וזקרה דהם
בכר קודם שחיתו של שני שחטה
ראויה הוא כן שנעמי. וקשאי ל' מאי
התראת ספק דקמאר לא ראויה שחית
שני אינה ראויה כיוון דלשחט אותו
ואותו בנו נוהג בקדשים הוא ליה שני
ממחוסר זמן ואין שחיתו ראויה ואין
בכאן התראה כלל. ונראה צעני דלא
ברסנין ליה מ"ט אלא שחיתו מלוקות
אחוטו וזה בנו נוהג בקדשים וכו' וזה

מדי וטעמא משום דלון שחית השני ראיה מוכין שנשחט ראשון
ומזרק דמו הוה לה שחית הראשון ראיה לית לן הוה לעיל
דדר' אשעי' [פ.] ודשני אינה ראיה דהוה ליה מחוסר זמן וזן דמו
גורק ופי' משויבם און מלכס חריף ומפולסג: אוואר רכב לעשמי.
דאמר שחית אוחו וחת מהתראת ספק אוח' שחט
שלמים. זו כיוס: פטור. דהתראת ספק הוה ואליבא דר' שמעון
נקט מלימיה: שלמים. בפנים ואח"כ חולין בחין: חייב. דהתראת
ודאי הוה סבכר גורק דמו של ראשון והשני אינו מחוסר זריקה:
אלף

יִרְדּוּ וְיִמְיָמָה דַּרְשׁ"ס הוּא דְלִית לֵיה (ב) בְּהַמְצוּת מִקְדָּשׁ (וְצִמְחָה פ.ד.) וְאֵי
וְיָמֵי מָשׁוֹס מְחוּסָר וְזֶמֶן לֹא פִרְיָן אֲלֵא לִרְבֹּנָן דְלִר' שְׁמֵעוּן הִכִּי נָמִי דְלֵי
כִרְבִּי נִחְמָן בְּר' יִצְחָק דְלִמְדַּר הָאֵם דְלִר' שְׁמֵעוּן נָמִי לֵאמָר לֵךְ וְעִיד
אֲבָל פְּסוּל לֵילֵה לֵיכָא בְּצִמְחָה לְשִׁמְעוֹלֵי וְצִמְחָה (דף קכ"ו) וְעִיד
טוֹמְאָה שְׁבוּלָה וְצִמְחָמוּרִים דְּהוּי אוֹכֵל שְׂאֵי אֲמָה יִכּוֹל דְּהוּלֵי לֵאמָר
לֵיה אוֹכֵל אֵם כֵּן לִמָּה לֵיה דַּרְשׁ"ס גְּבִי פֶרָה טַעְמָה דְּהוּלֵי וְהִיתָה
מִשְׁתַּיָּא בֵּיה חִיבָה הִקְדָּשׁ דְּלִמְדַּר בְּהַמְצוּת וְהַסְמָחָה (נִמְחָת קכ"ב)
דְּשִׁרְקוּ דְּמִי מִשְׁוֵי לֵיה אוֹכֵל אֲבָל לֹא מִהֵי לְפָשׁוֹת אֲמָה אוֹכֵל רֵאִי
אֲלֵילֵה אֲבָל עֲנִין שְׁחִיטָה לְרֵאִי לֹא הוּא שְׁחִיטָה לְרֵאִי

לדיוקן אותו ואת בנו נובך ממי בהדסים (תעילה ב'). כדי שם חכם (גיסין פה).

השמיני ירבה ויהי לן למימר דאחא קרא דירצה שיש בו גם עשה עס
האלוהו דכל היכא דאחא למיירש לא מוקמינן ליה בלאו ימירי וזית
לן לאוקומי הלאו בשאר פסולין והוי האי ויתק לעשה כי ההוא
דפסחים דפרק אלו דברים (דף ק"ט) דאמרין מזורע שנכנס

א דאמר קרא ימים
 *מים השמיני אין
 א מכלל עשה עשה
 ימי אפמוריקי¹⁰ דרבי
 יוהיה שבקת ימים
 וכלית מיום השמיני
 ימי ויהא אין לילה
 קדושה ויו א להרצה
 זכנ תעשה לשורך
 גא אומר היה רבי
 בנו נוהג בקדשים
 רבי שמעון¹¹ שהחטה
 הנה שחטה שחיטת
 נה ראויה היא מתיב
 שים בחוץ ר' שמעון
 שהיה רבי שמעון
 לאמר זמן הרי הוא
 רת וחכמים אומרים
 לא תעשה וקשיא לן
 א תעשה¹² קמא
 ל בפנים הוא כרת
 אמרי לה כרי חסורי
 דשים שניהם בחוץ
 ת שני פסול ופטור
 לרבי שמעון שניהם
 נ ואחד בפנים לרבנן
 פסול ופטור לרבי
 בפנים ואחד בחוץ
 ר שני פסול ופטור
 תעשה ואי סלקא
 נו נוהג בקדשים שני
 לא כרת נמי ליחייב
 א אומר רב הושעא
 בנו נהג בקדשים¹³
 דם לא מישתרי¹⁴
 שחיטת הואי התרתא
 לא שמה התראה
 אמר רבא היא חולין
 חולין ואח"כ שחט
 ח"כ חולין חייב ואמר
 עולה לא מיבעיא
 שחט עולה דפטור
 אלא

לְאִילָוִי אֵלָּה וְדָוִי דּוֹקָא הִיכָא דְשַׁעֵי לְאִוִי סְמוּכִין| קָמְתֵּר דְּלֵא עֵקֶר לֵהּ
מִדֵּה עֵשֶׂה וְעוֹד נִרְאֵה הֵא דְלֵא עֵקֶר מִדֵּי לְאִי הֵיטֵי כִּי הִיא
לְמַדְרָא דְלֵא הִי נִימּוֹק גְּמֹר דְּלִין שֶׁם מַעֲשֵׂה הַתְּקוּן הִלְאֵו דְּוִיָּה
קָדֵשׁ מְשֻׁבָּה עֲשִׂיָּה הִיא מְלַלְוִי קָדוֹשׁ דְּלֵא הִיא אֹמֶר הַמְּנוּחָא וְסֵי יִמְרֵי
קִירְבֵּי אִוִי הִי נִימּוֹק וְנִלְאֵה הִי קָשָׁה הִיא סְהוּגִיָּה וְלֵא שֶׁם דְּכֻלְהּ
מִדְּמִיָּתֵי הֵסֵם לֵא הִי נִימּוֹק גְּמֹר וְלִין לְהֶאֱרִיךְ כֵּאן: וְיֵם דְּרִצְרִצָּא.
מְנוּחָא מְנוּחָא מְנוּחָא (מְנוּחָה קִי כֵּז) כִּיּוֹם וְלֵא בְּנִילֵה וְיֵם דְּמַהֲרֵס
קָרֵא לֵא הִי עֲרֵב לִיָּה שֶׁאֲחַר שֶׁבֵּרֵה אֵלָּה כֵּס שֶׁאֲרֵי לִילּוֹת אֵלָּה
עֲרֵבֵה לֵא יֵדֵי לֵהִי כִּיָּה קִרְא דְּהִיבֵה דְּהִי מְחֻסָּר וְיֵם אֵלָּה
יֵבִי אֶפְסוּרִיקִי כְּרִ"שׁ מִאי פְּרִיךְ מִיָּנִי דְּסוּגִיָּה דְּהִבֵּה דְּפִרְךְ וְלִילְקֵי
כִּיָּה דְּכֻלְהּ מְנִי דְּמַהֲרֵס דְּוִיָּה (קִי קִי) וְשֶׁאֲרֵי ר' יִזְרָא דְּהִבֵּה אֵלָּה כִּיָּה
לִיָּה דְּקִפְקָא מְנוּחָה הִיא דְּפִסּוֹל מְשֻׁם מְחֻסָּר וְיֵם דְּפִסּוֹל אֵלָּה שֶׁאֲרֵי
עֲרֵבֵה דְּמֵי בְּתָא אִבְרָהָה רַבִּי מִיָּמָה אֵלָּה הִיָּה מְשַׁחֲתָה לְרִ"שׁ
כִּיָּה דְּלִכְרִיבֵה מְנוּחָה לֵא שֶׁמָּה אִכְרִילֵה וְכִ"ם דְּחִיבֵה קָדֵשׁ מְשֻׁבָּה
שֶׁתֵּה הַכּוֹסֵר חִיפּוֹק לִיָּה דְּחִיבֵה קָדֵשׁ מְשֻׁבָּה לִיָּה אֹכֻלֵּה דְּעִ"כ
אֵלָּה וְדָוִי לֵא מִהִי בִּיָּה חִיבֵה קָדֵשׁ אֵלָּה לִעֵינֵן דְּלֵא עַל גִּב
כְּמוֹת וְיֵם לִיָּה לִעֵינֵן וְשֶׁאֲרֵי מְנוּחָה דְּלִכְרִיבֵה מְנוּחָה שֶׁמָּה
הִיא הִרְוִיָּה לְאֵדֵס דְּרִוּמֵי (כְּבִשְׁתָּם מִן) טְטֻנוֹת עֲנַב וְסִכּוֹ:

כיון

י"ט. שם חכם (ג'ס"ו ע"ד).

מסורת הש"ס

- [illegible]

תורה אור השלם

1. שור או קשב או עז כי
יולד והיה שבעת ימים
תחת אמו ומיום השמיני
והלאה יצאה לרבו
אשה לה ויקרא כב כז
2. בן תעשה לשרף
לצאנך שבעת ימים
יזכה עם אמו ביום
השמיני תתנו לה
שמות כב כט

גליה הש"ס

תוס' ד"ה (בעמוד הקודם) חנה כו' חייא דשני לארץ מסובין. הוא מתור דלא לא תעשוק ולא תגוול סמורס הס. וכן הקשה במפר לית חן על התורה פ' קדושים ובעשר המלך הלכות חמץ ומצה:

הנהות הב"ח

[illegible]

הנהגות מהר"ר

רנשבורג
 [א] ה"ה (בעמוד הקידוש)
 הנח וכו' דשני לארין
 פתוחין זה לזה אלל העשה
 כ"ל וכן הוא בלשון
 המוס' מנחם קיד' ע"ב:
 [ב] ב"ד דשני לארין
 פתוחין לפשה קאמר כ"ל:

מוסף רשמי

בחקר לעשה. דמיון
 היה עשה יצירה למחשבה.
 שפועלו וקווי מכלל לאו
 דלא אלא קאי עליה בלאו
 ובהא פסוקים (שמות י"ד)
 דלא לילה. ליל שמני,
 חזיו. ולא הי מחסור
 פסוקים י"ב). לקדושה.
 רחמי לקדושי וצ"ל דלא
 חזי לילה לקדושי (שם).
 כל הראוי לבא לאחר
 זמן. כגון א"ש שהוא
 ראוי לישטח ומחר כפיס
 שמשו בחזק היר זי עובר
 בלא מחשבה וקאי זי כרת
 לפי משטח חזקו כפיס.

עין משפט
נר מצוה

* א מ"י פ"ג מהל' אישורי
מזבח הל"ח:

רבינו גרשום

הא כיצד לילה לקדשה
היו. כלום ידועו להקדשו
בליל שלום? כתב קרני
האירוע ויכוח שמימי
התנון לו. כלומר הכתוב
הוא לקדש לשם ימי אנו
לקדש על אותו ליל:
שמימי קדשים לא:
שמימי שאינה אוריה
הוא. כלומר כדאמר על
הכמה לכל מדריךיו וכל
משמיו בשם: "ו' שבע
אמר שני לאל תעשה
כלומר ולא יזכור
ואת זכרונותיו אבל אין
כרת ובחיותו שכל הוא
דאיתו ראה בנו הוא: הכי
גריס שני מחקל כמים
הוא זכרת שני לייחיי:
ואמר רבא ואמי' לה עני
כלומר לרבא ראשון עני
כחם ופסול שני פסול
ושאנו כלומר פסול אוריה
ואת עני הוא דבמו סביר

[illegible][illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones